

РЕШЕНИЕ

№ 1288

гр. В., 05.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., IV СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Константин Д. Иванов

при участието на секретаря Марияна Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20233100501648 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Община В., подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 2115/12.06.2023 год., постановено по гр. дело № 20223110114909 по описа на РС-В. за 2022 год., с което е уважен предявен от М. Р. Н. от гр. В. срещу Община В. отрицателен установителен иск за собственост по чл. 124, ал. 1 ГПК и е прието за установено в отношенията между страните, че Община В. не е собственик на поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КKKP на гр. В., район „****“, с площ 523 кв. м., стар номер 3089, при граници: поземлени имоти с идентификатори 10135.5403.1125; 10135.5403.1124; 10135.5403.9500; 10135.5403.5067 и 10135.5403.1128.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, които обобщено се свеждат до неправилна преценка и анализ на доказателствата, в резултат на което решението е и необосновано. Твърди се, че доказателствата по делото само са описани в обжалваното решение, но не са обсъдени задълбочено от съда; не е съобразена силата на пресъдено нещо на решението по гр. дело № 4598/2014 год. на РС-В., с което по иск за собственост на трето лице – К.Т., бивш ползвател на имота – против Община В. относно процесния имот е прието, че имотът е имал статут на държавен поземлен имот и не може да се придобива по давност. Неправилно районният съд е обсъждал и хипотезата на § 42 от

ПЗР на ЗОС, като не е съобразено, че Община В. – ответник по отрицателния установителен иск за собственост – в хода на процеса не се е позовавала на този придобивен способ, който освен това е неприложим в случая, тъй като имотът попада в терен по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а статут на урбанизирана територия е придобил много по-късно.

Отправено е искане за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което искът да се отхвърли, ведно с присъждане на сторените в двете инстанции съдебни разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, насрещната страна – ищцата, настояща въззиваема, М. Р. Н., чрез процесуален представител, оспорва въззивната жалба, счита, че е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и настоява да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

Съдът съобрази следното:

В исковата си молба, уточнена с молба от 02.12.2022 год., ищцата М. Р. Н. от гр. В. е навела следните твърдения: Собственик е на недвижим имот, находящ се в гр. В., съставляващ ПИ с идентификатор 10135.5403.4164 по КККР на гр. В., район „****“, с площ 523 кв. м., стар номер 3089, въз основа на давностно владение с начало на владението от 30.04.2000г. до момента. Твърди, че десетгодишния давностен срок е изтекъл на 30.04.2010г., а в условията на евентуалност – през 2022 год., с отпадане на мораториума за придобиване на общински имоти по давност. През 2022 год. ищцата предприела процедура по снабдяване с констативен нотариален акт за собственост на имота по давност, в рамките на която установила, че ответната община В. е актувала процесния имот като общинска собственост с Акт за общинска собственост № 6598/2011г., с което оспорва правото на собственост на ищцата и я препятства да се снабди с КНА за собственост върху имота. Ищцата счита, че община В. не е придобила собствеността върху имота, нито на посоченото в акта за общинска собственост основание, нито въз основа на друг, установен в закона, придобивен способ. Навежда, че процесният имот никога не е бил коопериран в ТКЗС, ДЗС или друга селскостопанска организация, не е бил придобит от общината чрез правна сделка или по давност. Излага, че с Решение № 3/24.02.2022 год. по конституционно дело № 16/2021 год., Конституционният съд на Р.Б. е отменил мораториума за придобиване на държавни и общински частни имоти, като са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г., последно доп., ДВ, бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.).

В съответствие с наведените твърдения е и отправеното искане – да се приеме за установено в отношенията между страните, че ответникът община В. не е собственик на недвижим имот, находящ се в град В., район „****“, съставляващ поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КККР на гр. В., с площ от 523 кв. м.

В съдебно заседание ищцата, чрез процесуален представител, поддържа

предявления иск и настоява да бъде уважен. Претендира присъждане на разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, поддържан в съдебно заседание чрез процесуален представител, ответникът Община В. оспорва иска. Счита, че е неоснователен. Навежда, че по отношение на процесния имот – поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КККР на гр. В., с площ от 523 кв. м. – са налице пречки за придобиването му по давност от ищцата – § 1 от Закона за допълнение на ЗС, тъй като имотът е собственост на общината по силата на закона – чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ, според която земеделска земя, която не принадлежи на граждани, юридически лица или държавата, е общинска собственост. Навежда, че имотът е бил земеделска земя, принадлежала е на бивш собственик, включена е в блок на ТКЗС (била е обобществена), поради което е и подлежала на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, не е била заявена за реституция в сроковете по ЗСПЗЗ, била е предоставена за ползване, но не е изкупена от бившия ползвател по реда на § 4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ, т. е., имотът е земя, която не принадлежи на граждани, на ЮЛ, нито на Държавата, поради което е общинска собственост. В условията на евентуалност сочи, че е собственик на процесния имот на основание чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ. През 2011 год., имотът е актуван като общински с акт за частна общинска собственост.

По изложените съображения счита, че искът е неоснователен и настоява за отхвърлянето му. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

От Писмо рег. № МД-Т22009739ВН от 26.09.2022 год., изпратено от Община В., Дирекция „Местни данъци“ до ищцата, е видно, че подадената от ищцата на 23.03.2022 год. до Община В. декларация по чл. 14 ЗМДТ, с която тя е декларирала като собствен, придобит по давност, ПИ с идентификатор 10135.5403.4164 по КККР на гр. В., с площ от 523 кв. м., не е обработена, а е оставена без последствие, тъй като за имота е издаден акт за частна общинска собственост № 6598/2011 год.

В преписката по съставянето на АЧОС № 6598/20.09.2011 год. за процесния имот се съдържат извадки от КП; подробния и общия устройствен план, както и от КК, касаещи имота. Според съдържащото се в преписката Удостоверение № УТ -1010/289 от 07.07.2011 год., изд. от район „**** община В., за поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КК, находящ се в с. о. „****“, няма данни да е заявяван за реституция.

От заключението на СТЕ, изслушано в първата инстанция, неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание се установява следното: Първият план за територията, в която попада процесният имот, е КП „Южно от ****“, изработен и технически приет през 1961г. По този план процесният имот не е отразен с граници и площ и е извън обхвата на плана. По този план теренът, в който попада процесният имот, е обозначено с условен знак за

„мера, пасище“. Следващият план за територията е кадастрален план „****“, землище ****“, одобрен със заповед № Р-359 от 1996г. на Кмета на община В.. По този план процесният имот е отразен за първи път като имот с пл. № 1126 /Скица – приложение № 1 към заключението/. В разписните листи за имот с пл. № 1126 е вписан К.Т. без данни за акт за собственост. За вид и предназначение на имота е отбелязано, че е нива. Следващият план за територията е планът на новообразуваните имоти /ПНИ/, одобрен със Заповед № РД-1-7706/467 от 04.12.2002г. на Областния управител на област В.. В ПНИ процесният имот не е отразен с граници и с площ, а попада с цялата си площ в границите на новообразуван имот с пл. № 3089, целият с площ 3536 кв. м. /Скица – приложение № 2 към заключението/, записан в регистъра към плана на Община В. без документ за собственост. ПНИ на с. о. „****“ е изменен със Заповед на Областния управител на Област В. № РД-08-4706-268 от 21.08.2008г., като с тази заповед е одобрено попълването на имоти с пл. № № 1124; 1125 и 4164 /процесния/ – Скица – приложение № 3 към заключението. Площта на процесния имот с пл. № 4164 по ПНИ след изменението му от 2008 год. е 522 кв. м.; в регистъра към ПНИ имотът е вписан на „неидентифициран собственик“. С решение № 21/24.03.2010 год. на ОбС – В. е приет подробен устройствен план - план за улична регулация (ПУП-ПУР) на селищното образувание, в който план процесният имот не е отразен /нанесен/. За кадастрална основа на ПУП-ПУР е използван одобрения през 2002 год. ПНИ на с. о. „****“, без да е съобразено изменението на ПНИ от 2008г., с което е попълнен процесния имот с пл. № 4164. Със Заповед № РД-18-73-23.06.2008г. е одобрена кадастрална карта на кв. ***** на гр. В.. През 2009г. в нея е интегриран планът на новообразуваните имоти на с. о. „****“. В кадастралната карта процесният имот е отразен с идентификатор 10135.5403.4164. Установява се още от заключението, че имотът, актуван с акта за частна общинска собственост № 6598/20.09.2011г. е идентичен с процесния, т. е., касае се за един и същ имот. Според заключението имотът е бил земеделски до определянето на околновръстния полигон на с. о. „****“, със Заповед на Областния управител № РД-1-7706/467/04.12.2002г. Установява се още, че процесният имот е бил предоставен за ползване от Горскостопански комбинат - В. на лицето К.Т. К. по реда на ПМС № 11/1982г. К.Т. К. фигурира в списъка на ползвателите на земеделски земи в м. „****“, район 403, за имот с пл. № 11126, а в разписния лист към КП от 1996 год. имот с пл. № 1126 /идентичен с процесния/ е записан също на него. Вещото лице не е открило данни имотът да е бил включван в ТКЗС или друго ДЗС; за имота няма съставен акт за държавна собственост. Няма издадени заповеди на Кмета за признаване правото на собственост и протокол за въвод във владение по реда на §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ за ПИ 10135.5403.4164. Не е проведено производство по трансформиране на правото на ползване в право на собственост по реда на §4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ; не са открити и данни да е провеждана реституционна процедура и имота да е заявяван за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. При оглед на място вещото лице е установило, че понастоящем процесният имот е видимо поддържан; ограден е от три страни; от север и от юг е с бетонови колове и телена мрежа, а от изток

- с метални и дървени колове и телена мрежа. От западната страна, откъм имот с идентификатор 10135.5403.1125 по КК няма ограда. Към момента на огледа – 02.05.2023г. имотът е окосен и почистен, по северната граница (с имот 10135.5403.5067 и 10135.5403.1128) има малка, оградена с ниска оградка, площ с насаждения. Застрояване в имота няма.

Съдът не кредитира заключението на в. л. в частта му, в която то посочва, че процесния имот не е земя по чл. 19 ЗСПЗЗ, тъй като това е правен извод, а подобни изводи експертът не може да прави.

Съвкупно от показанията на свидетелите Р.Р.П. и Х.М.Г. /без родство и дела със страните/, ангажирани от ищцата, се установява, че процесният имот е съседен на имота на майка ѝ и помежду им ограда няма, а двата имота са оградени като един. Към 2000 год. мястото било хавра, ищцата го разчистила и започнала да го обработва; отглеждала зеленчуци.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от страна с правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, като неизгодно за нея и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

Между страните липсва спор, че владеният от ищцата в периода от 2000 год. и понастоящем имот е идентичен с актувания такъв с акта за частна общинска собственост № 6598/20.09.2011г., поради което наличието на претендирани права и от двете насрещни страни обуславя правния интерес от предявения от ищцата отрицателен установителен иск за собственост. Доколкото твърдението, че имотът е общински е въведено като възражение от ответната страна, съставляващо пречка за придобиването му по давност, предвид въведения с § 1 ЗД на ЗС мораториум, то в тежест на ответника Община В. е да докаже тези свои права, респ. да докаже твърденията си, че е собственик на имота, а оттам и наличието на пречки за придобиване на собствеността върху имота от ищцата по давност.

Цитираната в акта за частна общинска собственост № 6598/20.09.2011г. разпоредба (чл. 2, ал. 1, т. 7 от ЗОС) не съставлява конкретен придобивен способ, а само сочи начините, в резултат на които общината може да придобие права на собственост – сделка, давност или по друг начин, определен със закон. В отговора по чл. 131 ГПК въззиваемата страна се позовава на разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ, евентуално – чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ земеделските имоти, които не принадлежат на държавата, гражданите или юридически лица са общинска собственост. Нормата на чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ има декларативен характер и също не съставлява конкретен придобивен способ със свой самостоятелен фактически състав.

От наведените от ответника твърдения за факти в отговора му на исковата молба, а именно: че имотът е бил земеделска земя, принадлежала на бивш собственик; била е включена в блок на ТКЗС (била е обобществена),

поради което е и подлежала на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ; не е заявена за реституция в сроковете по ЗСПЗЗ; предоставена е за ползване въз основа на акт по § 63 от ПЗР на ПМС № 465/11.12.1997 год. за ИД на ППЗСПЗЗ, но не е била изкупена от бившия ползвател по реда на § 4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ, следва, че общината се позовава на осъществен в нейна полза фактически състав на чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ, а от своя страна земите по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ са в обхвата на нормата на чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ.

В приложното поле на нормата на чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ се включват само онези земеделски земи, които са подлежали на възстановяване (т. е., земи, попадащи в обхвата на чл. 10 ЗСПЗЗ), но не са заявени за реституция в предвидените в закона срокове, както и земи, които не са изкупени от ползватели по реда и при условията на [§4 и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ](#). Земеделските земи, които не подлежат на възстановяване в хипотезите, изрично посочени в закона остават държавна собственост – чл. 24 ЗСПЗЗ. В обхвата на реституционния закон не са включени и земеделски земи, които не са били обобществявани/отнемани и които са останали собственост на физически лица в реалните им граници, т. е., земи, които не попадат в обхвата на чл. 10 ЗСПЗЗ.

Придобиването на правото на собственост върху земите по [чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ](#) от общината става по силата на закона, за разлика от хипотезите по [чл. 25, ал. 2 ЗСПЗЗ](#), които предвиждат възстановяване на притежавани преди 1947 г. от общините земеделски земи /вр. [Конституция](#) на НРБ от 1947 г./ по административен ред с акт на органа по поземлената собственост.

Анализът на доказателствата по делото обосновава извода, че територията, в която попада процесният имот е била от обобществени имоти, вкл. и процесния имот – в тази насока е СТЕ, изслушано в първата инстанция, от което е установено, че имотът е бил предоставен от Горскостопанския комбинат В. за ползване на лицето К.Т. по реда на ПМС № 11/1982 год., а за ползване по реда на цитираното ПМС са предоставяни на граждани изоставени, нископродуктивни, маломерни, наклонени и други непълноценно използвани земи на аграрно-промишлените комплекси и на горските стопанства /чл. 15 от ПМС 11/19825 год./. Т. е., процесният имот попада в територия, която е била обобществена. Установено е също, че процесният имот попада в терен по [§4 ЗСПЗЗ](#), за който през 2002 год. е одобрен и ПНИ, по който план имотът не е нанесен, а е в границите на новообразуван имот с пл. № 3089, целият с площ 3536 кв. м., записан в регистъра към плана на Община В.; установено е също, че след изменението на ПНИ през 2008 год. процесният имот е заснет /отразен/ като новообразуван имот с пл. № 4164 с площ от 522 кв. м. и в регистъра към плана на новообразуваните имоти е записан на „неидентифициран собственик“. По одобрената през 2008 г. кадастрална карта имотът е заснет с идентификатор 10135.5403.4164 по КК на гр. В., с площ от 523 кв. м. и отново е записан на "неидентифициран собственик" /л. 109 от делото на РС-В./.

Няма данни стар имот с пл. № 1 по плана на старите имотни граници, в който попада процесния имот, да е бил заявяван за реституция по реда и при условията на ЗСПЗЗ.

По делото няма данни за новообразуван имот с пл. № 4164 с площ от 522 кв. м. по ПНИ /след изменението на ПНИ от 2008 год./, да са издадени заповеди по [§4к, ал. 7 ЗСПЗЗ](#), в полза на бивши собственици или на правоимащи по § 4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ. За имота не е съставян акт за държавна собственост, респ. същият не е бил предмет на отчуждаване и възстановяване по реда на ЗВСВОНИ по ЗТСУ, ЗПНМИ и др.

От изложеното следва извода, че към датата на влизане в сила на ЗСПЗЗ процесният имот е имал характера на земеделска земя по смисъла на [чл. 2 от същия закон](#) и с оглед обстоятелството, че е бил коопериран /за ползване по реда на ПМС № 11/1982 год. са предоставяни на граждани земи на аграрно-промишлените комплекси и на горските стопанства/ следва, че е подлежал на възстановяване по реда и при условията на ЗСПЗЗ.

Поради изложеното и предвид обстоятелството, че за процесния имот не са подавани заявления за възстановяването му в предвидения в ЗСПЗЗ срок, както и при липсата на доказателства да е придобит (целия или части от него) по реда и при условията на § 4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ, настоящият състав приема, че по отношение на този имот е налице хипотезата на чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ, според която общината стопанисва и управлява земеделската земя, останала след възстановяването на правата на собствениците. След влизане в сила на плана за земеразделяне и одобрената карта на съществуващи и възстановими стари реални граници земите стават общинска собственост. Ирелевантно е обстоятелството, че с включването му в селищно образувание, на основание [§ 4, ал. 2 ЗСПЗЗ](#) през 2000 г. с решение на ОбС – В., процесният имот вече попада в строителните граници и е със статут на урбанизирана територия. За да възникне правото на собственост на общината в

посочената хипотеза е достатъчно да се установи, че имотът е земеделска земя по смисъла на член 2 от ЗСПЗЗ. Настъпилите промени в предназначението на земите, от приемането на ЗСПЗЗ до настоящия момент нямат отношение към процедурата по възстановяване на собствеността на бившите собственици, както и към правото на собственост на общината, произтичащо от чл. 19, ал. 1 от ЗСПЗЗ.

Ищцата не е ангажирала никакви доказателства, от които да се установи, че имотът никога не е бил коопериран /респ., не е отнеман от бивш собственик/ и е бил владян в реалните си граници, т. е., че имотът е извън обхвата на нормата на чл. 10 ЗСПЗЗ и след като не е отнеман под каквато и да е форма, а е останал собственост на физическо лице в реалните му граници, той не е подлежал на възстановяване по реда и при условията на ЗСПЗЗ. Подобно доказване по делото не е проведено.

С оглед изложеното следва да бъде обсъдено възражението на ищцата за придобиването на имота по давност въз основа на осъществявано от нея давностно владение с начало на владението 30.04.2000 год. до настоящия момент.

След влизане в сила на ПНИ процесният имот е станал частна общинска собственост и по отношение на него е приложим въведения с § 1 от

Заклучителните разпоредби на Закона за допълнение на закона за собствеността (последна ред. ДВ бр.7/2018 г. в сила от 31.12.2017 год.) мораториум, съгласно който за периода 01.06.2006 год. – до 08.03.2022 год. /когато е влязло в сила Решението № 3/24.02.2022 г., постановено по к. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на РБ, с което разпоредбата е обявена за противоконституционна/, давността върху имоти частна общинска собственост спира да тече. С обявяването на разпоредбата на § 1, ал. 1 от ЗД на ЗС за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, като последиците от преустановяване на мораториума настъпват от момента на влизане на решението на КС на РБ в сила – чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията на РБ.

При това положение давност в полза на ищцата е текла в периода 30.04.2000 год. до 31.05.2006 год. – 5 год. и един месец, както и в периода от 08.03.2022 год. до 09.10.2023 год. /приключването на устните състезания в настоящата инстанция/ - 1 год. и седем месеца или общо срокът на давностното владение изтекло в полза на ищцата е 6 години и 8 месеца, което е недостатъчно за придобиването на имота по давност. Ищцата е обикновен /недобросъвестен/ владелец и срокът за придобиване на имота по давност е 10 години, който, както се посочи по – горе, до приключването на устните състезания в настоящата инстанция (09.10.2023 год.) не е изтекъл.

Следователно ищцата не е придобила процесния имот по давност с начало на владението от 30.04.2000 год.

По изложените съображения предявения от ищцата иск е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

В обобщение обжалваното решение е неправилно, същото следва да се отмени и да се постанови друго, с което предявеният от ищцата против Община В. отрицателен установителен иск за собственост относно поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КKKP на гр. В., район „****“, с площ 523 кв. м., да се отхвърли.

Предвид изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на ответника, настоящ въззивник – Община В. следва да се присъдят разноски за двете инстанции в общ размер на 968 лева, от които: 500 лева юрисконсултско възнаграждение /по 250 лева за всяка инстанция/ и 468 лева – внесено възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2115/12.06.2023 год., постановено по гр. дело № 20223110114909 по описа на РС-В. за 2022 год., вкл. и в частта му за разноските и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Р. Н. ЕГН ***** от гр. В., м-ст „****“ № 164 срещу Община В. отрицателен установителен иск за собственост по чл. 124, ал. 1 ГПК, за приемане за установено в отношенията

между страните, че Община В. не е собственик на поземлен имот с идентификатор 10135.5403.4164 по КККР на гр. В., район „****“, с площ 523 кв. м., при граници: поземлени имоти с идентификатори 10135.5403.1125; 10135.5403.1124; 10135.5403.9500; 10135.5403.5067 и 10135.5403.1128;

ОСЪЖДА М. Р. Н. ЕГН ***** от гр. В., м-ст „****“ № 164 да заплати на Община В., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 968 лева /деветстотин шестдесет и осем лева/ – разноски за двете инстанции.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____